

Modlit se jak Mojžíš

„Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek. Když Mojžíšovi umdlávaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostrým mečem.“

Na tento starozákonní příběh ze 17. kapitoly Exodu jsem si vzpomněla, když jsem v minulém čísle Farních listů narazila na článek o síle přímlybné modlitby. Mojžíš měl od Hospodina uloženo, aby se přimlouval za lid a modlil se za něj. Bůh sám nejlíp věděl, jak velice Izrael potřebuje v boji Jeho pomoc – přesto žádal po Mojžíšovi přímlybnou modlitbu a výsledek bitvy závisel na Mojžíšových pozdvížených rukou. Podobně Kristus Pán na svatbě v galilejské Káni věděl, že svatebčanům dochází víno, věděl dokonce předem, že k této situaci dojde, a přesto se zázrakem proměnění vody ve víno čekal až do chvíle, kdy se za svatební pár a jejich hosty přimlouvala Panna Maria.

Bůh uspořádal svět tak, že závisíme jedni na druhých, že všichni jsme spolu tajemně spojeni jakoby v jednom těle, a můžeme a máme si navzájem pomáhat a prospívat. Ať už viditelnými skutky lásky a milosrdenství nebo – zdánlivě neviditelně – modlitbou. Nám, poustevnicím, Pán Bůh uložil, abychom podobně jako Mojžíš stály před tváří Jeho Velebnosti a přimlouvaly se za církev, svět, všechny lidi. To je způsob, jakým sloužíme Bohu a bližním, to je náš životní úkol, a běda nám, kdybychom ho neplnily se vším možným nasazením. A nemáme se modlit jen nějak obecně, abstraktně. I Mojžíšova přímlyba byla zasazená do rámce zcela konkrétní bitvy. Tak i nás Bůh staví do konkrétních okolností, posílá ke konkrétním lidem, chce naši modlitbu za jejich konkrétní potřeby. Těmito našimi „konkrétními okolnostmi“ jsou teď Domažlice a vy všichni tady.

Avšak ani velký Mojžíš nestačil na svůj úkol sám. Když umdlával, potřeboval Árona a Chúra, aby mu podpírali ruce. Také my si uvědomujeme, že potřebujeme vás, vaši modlitbu.

A tak bychom vám chtěly poděkovat za všechny modlitby a dary, kterými nám pomáháte. Chceme vás také ujistit o tom, že se za vás a za vaše úmysly, které nám svěřujete, opravdu modlíme a necháváme za ně sloužit mše svaté.

Pokud nás náhodou někdy nevidíte v kostele na mši svaté, nebojte se, že bychom zamýšlely Domažlice opustit. Máme stále ještě závazky ve svém domovském klášteře a občas se stane, že musíme odcestovat za nějakou povinností nebo nutností.

Děkujeme vám a modleme se za sebe navzájem.

Sr. Petra

Najít Boha v modlitbě

Snaha žít jako poustevník je velmi dávná a kryje se se samými počátky mnišství. Poustevníci hledali v samotě jen jedno: Boha v modlitbě. A to předpokládá odpoutání se od všeho, co by jim mohlo v modlitbě bránit.

Cílem odloučenosti a samoty poustevníků je tedy modlitba a staří církevní otcové říkají dodnes platnou věc: že kdo hovoří s Bohem, i když je odloučen od všech, je zároveň spojen se všemi. Proto se poustevníci ve své samotě necítili být sami, nežili odloučení od společenství Církve, ale byli přesvědčeni, že svým zvláštním povoláním mohou žít toto společenství na hlubší úrovni, než jsou tělesné vztahy. Samotu, která je podmínkou pro jejich modlitbu, překonávali právě modlitbou.

My, sestry poustevnice, přijímáme toto vzácné a dávnověké dědictví oněch svatých otců, kteří v průběhu dějin odcházeli na poušť, aby hledali vzácnou perlu modlitby a aby odloučení od všech, byli spojeni se všemi.

Jako každý člověk má své civilní povolání, ve kterém se vyučí, ve kterém se vzdělává a které pak ve svém životě provozuje a v němž se stává stále zručnějším tím, že je dělá, tak i my jsme se rozhodly uposlechnout Božího hlasu a vzít za své povolání modlitbu, v ní se vzdělávat a přinášet do světa její plody. A jako každé civilní zaměstnání má svá specifika, tak i naše „necivilní“ životní služba má svoji vlastní strukturu a specifickou, které vyžadují zvláštní podmínky. A tím je na prvním místě samota, odloučenost, mlčení...

Vzala jsem příklad ze všedního života, který je vám blízký, abych vysvětlila vnější rámec našeho zasvěceného života, který nepředpokládá účast na aktivní službě, jako je např. vyučování, katecheze, služba nemocným v nemocnicích... Naopak, žijeme v klášteře, kde všechn náš čas práce i odpočinku je po celý den prokládán časem určeným k modlitbě, a z něhož vycházíme jen za vyřizováním nutných věcí.

Jediným opravdovým důvodem odříkání má být láska k Bohu. A proto všech vnějších omezení máme využít k tomu, abychom tím víc hledaly Boha. V modlitbě mu předkládáme nejen úmysly Církve a Svatého Otce, ale i vaše prosby a úmysly.

Jsme rády, že jsme zde v Domažlicích našly vhodné místo, kde můžeme žít, jak je výše psáno, a že jsme se mezi vámi setkaly s přijetím a pochopením.

Kéž si vzájemně pomáháme na cestě k Božímu Království, které „není z tohoto světa, avšak je mezi námi...“

Sr. Anežka